

NORA ROBERTS

Opsesija

Prevela Jadranka Počuča

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2019.

Za:

*Elejn, Džanet, Džoanu, Ket, Loru, Meri, Meri Kej, Nikol, Pet, Saru.
I onu predivnu sedmicu u godini kad se sve okupimo.*

IZLAGANJE OPASNOSTI

Tako sad vidimo kao kroz staklo, u zagonetki.

POSLANICA KORINĆANIMA 13:12

1

29. avgust 1998.

Nije znala šta ju je probudilo i, koliko god da je puta iznova proživljavala tu noć i kud god da ju je taj košmar oterao, nikad neće ni saznati.

Leto je vazduh pretvorilo u vlažnu ključalu čorbu, čorbu što je zaudarala na znoj i nakislo zelenilo. Zujavi ventilator na njenom noćnom stočiću ga je komešao, ali bilo je kao da spavate u pari koja kulja iz lonca.

Ipak, bila je navikla na to da spava na toploj, vlažnoj postelji, sa širom otvorenim prozorima kroz koje je ulazio neumoljivi poj čitavog hora cvrčaka – i sa slabom nadom da će se makar najlaganiji povetarac provući kroz tu sparinu.

Nije je probudila vrućina, a ni tiha grmljavina iz daljine, gde se spremala oluja. Naomi je iz sna u javu prešla u trenu, kao da ju je neko dobro prodrmao ili joj se proderao na uvo.

Uspravila se u postelji i poluzatvorenim očima sneno zurila u tamu, u kojoj je čula samo zujanje ventilatora, prodorni poj cvrčaka i lenjo uzastopno hucanje sove. Sve letnje zvuke prirode koje je poznavala dobro kao vlastiti glas i ništa čemu bi pripisala onaj čudni tihi škljocaj u grlu.

Pošto se razbudila, osećala je kako joj vrućina, nalik gazi namočenoj vrelom vodom, obavija svaki delić tela. Poželela je da svane jutro, pa da se, pre nego što iko od ukućana ustane, iskrade iz kuće i rashladi u potoku.

Najpre treba obaviti kućne poslove, takvo je bilo pravilo. Međutim, bilo je *toliko* vruće da joj se činilo kako će morati da razgrne vazduh kao zavesu samo da bi zakoračila. A i bila je subota (ili će biti ujutru), a mama je subotom ponekad bivala popustljivija u pogledu pravila – ako bi tata bio dobre volje.

Utom je začula onu grmljavinu. Oduševljeno je skočila sa kreveta i otrčala do prozora. Volela je oluje, dopadalo joj se kako kovitlaju i njišu krošnje drveća, kako nebo poprimi zastrašujući izgled, a munje sevaju i prosecaju ga.

A i možda će ova oluja doneti kišu i vetar, i osveženje. Možda.

Kleknula je na pod, ruku prekrštenih na prozorskom ispustu, zagledana u komadić meseca zamagljen sparinom i oblacima.

Možda.

Priželjkivala je to – devojčica koja će za samo dva dana napuniti dvanaest godina i koja je i dalje verovala u želje. Velika oluja, mislila je, s munjama nalik vilama i grmljavinom nalik topovskoj paljbi.

I s mnogo mnogo kiše.

Zažmurila je, pa zbacila glavu i pokušala da onjuši vazduh. A zatim je, u majici kratkih rukava s likom veštice tinejdžerke Sabine, spustila lice na sklopljene šake kao na jastuk i pogledom proučavala mrak.

Ponovo je poževela da svane, a kako su želje besplatne, poževela je da to bude jutro njenog rođendana. Želela je novi bicikl tako *silno* i mnogo je puta to nagovestila.

Klečala je, priželjkujući jutro, devojčica visoka i nezgrapna, kojoj grudi još nisu bile počele da rastu, iako je svakodnevno proveravala. Kosa joj se od vrućine zalepila za vrat. To joj je smetalo, pa ju je podigla, odlepila je od kože i pustila da joj padne preko jednog ramena. Htela je da se ošiša sasvim kratko, da ima frizuru kao vilenjak iz one knjige bajki koju je dobila od bake i deke pre nego što su im zabranili da je više viđaju.

Međutim, tata je govorio da devojčice treba da nose dugu kosu, a dečaci kratku. Zato se njen mlađi brat šišao kratko u Vikovoj berbernici u gradu, a njoj je ostajalo jedino da plavičastu kosu vezuje u konjski rep.

A i Mejsona su, po njenom mišljenju, previše razmazili, budući da je *dečak*. Za rođendan je dobio košarkaški obruč i tablu, kao i pravu košarkašku loptu *Wilson*. Počeo je i da igra bejzbol u Dečjoj ligi – nešto što je po tatinim pravilima bilo samo za dečake (a što joj Mejson nije dopuštao da zaboravi ni na tren) – i kako je bio dvadeset tri meseca mlađi od nje (što *ona njemu* nije dopuštala da zaboravi), nije imao mnogo obaveza u kući.

To nije bilo pošteno, ali, kada bi to rekla, samo bi natovarila sebi na vrat još kućnih poslova i dovela se u opasnost da izgubi privilegiju gledanja televizije.

Uostalom, ništa od svega toga ne bi joj bilo važno kad bi dobila novi bicikl.

Spazila je slabašan blesak – samo treptaj munje nisko na nebu. Ostvariće se, rekla je sebi. Želja da oluja dođe i donese kišu i osveženje. Ako kiša bude padala i padala i padala, ona neće morati da plevi baštu.

Ta ju je zamisao toliko uzбудila da zamalo nije propustila sledeći blesak.

Ovoga puta to nije bila munja, već snop baterijske lampe.

Najpre je pomislila da neko njuška oko kuće, možda pokušava da provali. Pošla je da ustane, da otrči po oca.

A onda je videla da je to zapravo otac. Odmicao je od kuće ka drvoredu, kretao se hitro i sigurno na snopu svetlosti.

Možda ide na potok da se rashladi. Ako i ona ode tamo, kako će moći da se razbesni? Ako je dobre volje, smejaće se.

Bez razmišljanja je zgrabila japanke, ubacila baterijsku lampicu u džep, pa žurno izašla iz sobe, tiha kao miš.

Znala je koji stepenici škripe, svi su to znali, pa ih je izbegavala iz navike. Tata nije voleo da se ona i Mejson ušunjaju u prizemlje po osveženje kad bi prošlo vreme za počinak.

Japanke je obula tek kad je stigla do zadnjih vrata, zatim ih je polako otvorila – pre nego što zaškripe – tek toliko da se provuče.

Na časak je pomislila da je izgubila iz vida svetlost očeve baterijske lampe, ali ponovo ju je spazila i krenula za njom. Držaće se podalje pre nego što proceni očevo raspoloženje.

Međutim, on je skrenuo sa putanje plitkog potoka i zalazio sve dublje u šumu koja je rasla po obodu te parcele.

Kuda li ide? Znatiželja ju je terala napred, i skoro uzbuđenje zbog šunjanja kroz šumu u mrkloj noći. Grmljavina i munje na nebu samo su doprinosili osećaju pustolovine.

Nije znala za strah, iako još nikad nije bila zašla tako duboko u šumu – to je bilo zabranjeno. Majka bi je prebila kad bi je uhvatila, zato neće dozvoliti da je uhvati.

Otac se kretao brzo i sigurno, dakle znao je kud ide. Čula je krckanje starog suvog lišća pod njegovim nogama na uskom puteljku, pa se držala podalje. Ne bi mu se dopalo da je čuje.

Nešto je zaškripalo, pa se malo lecnula. Morala je da pokrije usta šakom da bi prigušila kikot. Samo stara sova, izašla u lov.

Oblaci su se pomerili i zaklonili mesec. Malo je falilo da padne kad je udarila bosim prstom o kamen, pa je opet pokrila usta da priguši bolni jauk.

Otac je stao i srce joj je zalupalo kao doboš. Ukipila se, jedva je disala. Prvi put se zapitala šta će uraditi ako se on okrene, ukoliko se vrati ka njoj. Ne bi mogla da potrči, pomislila je, jer bi on to sigurno čuo. Možda bi mogla nečujno da siđe sa puteljka, da se sakrije u žbunje. I da se samo nada da u njemu nema usnulih zmija.

Kad je produžio, nastavila je da stoji, govorila je sebi da se vrati pre nego što se uvali u stvarno gadnu nevolju. Međutim, svetlost je bila kao magnet i vukla ju je napred.

Zaigrala je i zatitrala na tren. Naomi je začula nekakav zveket i grebuckanje, nešto nalik škripi vrata.

A onda je svetlost iščezla.

Stajala je u dubokoj mračnoj šumi, disala je plitko, a koža joj se ježila od hladnoće iako je vazduh oko nje bio vreo i zagušljiv. Vratila se jedan korak, pa još jedan, obuzeta željom da pobegne.

U grlo joj se vratio onaj škljocaj, tako oštar da je jedva progutala pljuvačku. A tama, imala je osećaj da je ta golema tama obavija i steže – prejako.

Beži kući, beži! Vрати se u krevet, zažmuri! Taj glas u njenoj glavi bio je visok i prodoran kao zrika zrikavaca.

„Plašljivice“, prošaputala je i stegla ruke ne bi li se ohrabrila. „Ne budi plašljivica.“

Polako je nastavila napred, gotovo napipavajući put prstima. Utom se oblaci ponovo pomeriše i na slaboj mesečini ugleda siluetu nekakve ruševine.

Liči na staru brvnaru, pomislila je, što je izgorela i od koje su ostali samo temelji i stari dimnjak.

Onaj čudni strah uzmaknuo je pred opčinjenošću oblicima, sivlom čitavog prizora, igrom tanke mesečine po garavim ciglama, po pocrnelom drvetu.

Ponovo je zaželela da svane jutro, pa da može da istražuje. Kada bi uspela da se iskrade iz kuće i vrati ovde po danu, to bi moglo da bude *njeno* mesto. Mesto gde bi mogla da donese knjige i čita – gde ne bi bilo brata da joj zanoveta. I mogla bi da sedi i crta ili samo da sedi i sanjari.

Tu je neko nekad živio, tako da možda ima duhova. A ta je ideja bila uzbudljiva. Jako bi volela da upozna duha.

A gde li je otac nestao?

Opet je pomislila na ono zvečanje i škripu. Možda je ovo neka druga dimenzija i on je samo otvorio vrata i ušao u nju.

Imao je tajne, računala je da ih svi odrasli imaju. Tajne koje kriju od svih, tajne zbog kojih se namrgode ako im postavite pogrešno pitanje. Možda je on istraživač, istraživač koji je prošao kroz čarobna vrata i ušao u drugi svet.

Ne bi mu se dopalo to njeno razmišljanje, jer u Bibliji nema drugih svetova, kao ni duhova i veštica tinejdžerki. A *možda* mu se ne bi dopalo to njeno razmišljanje zato što je *istinito*.

Osmelila se na još nekoliko koraka napred, ušiju naćuljenih da čuje i najtiši zvuk. A čula je samo grmljavinu, primicala se.

Kada je ovoga puta udarila prstom o kamen, oteo joj se kratak bolan jauk, pa je skakutala na jednoj nozi dok bol nije popustio. *Glupi kamen*, pomislila je i pogledala naniže.

Na toj bleđoj mesečini nije ugledala kamen, već vrata. Vrata u zemlji! Vrata koja će zaškripati kad se otvore. Možda čarobna vrata.

Spustila se na kolena i dlanove, prešla prstima preko njih, pa joj se trn zabo pod kožu.

Od čarobnih vrata se ne zabija trnje pod kožu. Samo od vrata starog trapa ili od vrata podruma namenjenog da posluži kao zaklon od nevremena. I mada ju je razočaranje obeshrabrilo dok je sisala bolni prst, to su ipak bila vrata u zemlji u šumi, pokraj stare spaljene brvnare.

I njen otac je ušao na njih i sišao.

Njen bicikl! Možda je sakrio njen bicikl dole i trenutno ga sklapa. Spremna da rizikuje još jedan trn, prinela je uho starom drvetu i čvrsto sklopila oči ne bi li što bolje čula.

Učinilo joj se da čuje njegove pokrete. I nešto nalik stenjanju. Zamislila ga je kako sastavlja njen bicikl – blistav, nov-novcat i crven – kako šakama podiže odgovarajuću alatku i zvižduće kroza zube, što je radio uvek kad je bio u poslu.

On je dole, radi nešto posebno samo za nju. Neće se požaliti zbog kućnih poslova čitavih mesec dana.

Koliko li je vremena potrebno da se sklopi bicikl? Trebalo bi da požuri natrag kući, tako da on ne sazna da ga je pratila. Ali tako je silno, *silno* želela da vidi taj bicikl. Samo da zaviri nakratko.

Odmakla se od vrata, odšunjala se do izgorele brvnare i šćućurila se iza starog dimnjaka. Neće mu trebati mnogo – vešto barata alatom. Kada bi hteo, mogao bi da ima vlastitu radionicu za popravke, a radi za kablovsku firmu na periferiji Morgantauna samo da bi porodici obezbedio sigurnost.

Stalno to govori.

Pogledala je naviše u munju – razgranala se na nebu – a odjek groma koji je usledio nije bio potmuo, već žestok. Trebalo je da ode kući, to je istina, ali sad ne može da se vrati. Otac bi mogao svakog časa da izađe i sigurno bi je video.

Ne bi bilo blistavog crvenog bicikla za rođendan kad bi je sad zatekao ovde.

Ako počne nevreme, samo će pokisnuti, ništa više. To će je rashladiti.

Kazala je sebi da će se on zadržati još samo pet minuta, a kad je prošlo toliko, rekla je da će ostati još samo pet. A onda je morala da piški. Probala je da se suzdrži, da ne obraća pažnju na to, da se stisne, ali na kraju je odustala, pa se odšunjala malo dalje, natrag u šumu.

Prevrnula je očima, spustila šorts i čučnula, razmaknutih stopala da se ne pokvasi. Zatim se stresala i stresala dok se nije osušila koliko god je mogla. Baš kad je pošla da podigne šorts, ona vrata su se otvorila uz škripu.

Skamenila se, sa šortsom oko kolena, gole zadnjice udaljene samo nekoliko centimetara od tla, usana čvrsto stisnutih da zadrži dah.

Ugledala ga je pod sledećim bleskom munje i izgledao joj je divlje – kratko ošišana kosa bila mu je skoro bela na svetlosti nevremena, oči tako tamne, a iza nemilosrdnog osmeha videli su se zubi.

Kad ga je ugledala, donekle očekujući da će zabaciti glavu i početi da zavija kao vuk, osetila je kako joj je srce poskočilo od prvog istinskog straha koji je ikad doživela.

Kad se počeo dole, osetila je kako joj obrazi gore. Zatim je zalupio vratima, taj hitri jaki zvuk odjeknuo je šumom. Zatvorio je rezu – neprijatan, škripav zvuk od kog se stresla. Noge su joj drhtale jer je i dalje bila u nezgodnom položaju, dok je on nabacivao na vrata slojeve uvelog lišća.

Zadržao se pored vrata još neki časak i utom je žestoko sevnula munja i poigrala se sa snopom njegove baterijske lampe iznad vrata. Ta drhtava svetlost preobratala mu je lice i Naomi je videla samo grube obrise, i glavu koja je zbog veoma kratko podšišane kose izgledala kao lobanja, a oči su mu bile mračne bezdušne šupljine.

Osvrnuo se oko sebe, i u jednom strašnom trenu učinilo joj se da gleda pravo u nj. U dubini duše znala je da bi je taj čovek povredio, povredio bi je šakama i pesnicama kao što otac koji radi da bi obezbedio sigurnost za svoju porodicu nikad ne bi.

S bespomoćnim jecajem u grlu, pomislila je: *Molim te, tatice. Molim te.*

Međutim, on se okrenuo i krupnim sigurnim korakom krenuo natrag putem kojim je došao.

Naomi je ukipljeno drhtala i pomerila se tek kad je oko sebe čula samo noćni poј i prve daške vetra. Nevreme se primicalo, a otac je otišao.

Navukla je šorts, uspravila se, pa protrljala utrnule noge.

Meseca više nije bilo, pa se osećaj pustolovine sveo na užasnu stravu.

Ali oči su joj se bile privikle na mrak dovoljno da pronađe put do vrata pokrivenih lišćem. Videla ih je samo zato što je znala da su tu.

Čula je vlastiti dah, kovitlao se i gubio na vetru. Vazduh je bio prohladan, ali sada je želela da bude topao. Bilo joj je hladno, kao usred zime, i šaka joj je drhtala kad se sagnula da sklони debele slojeve lišća sa vrata.

Zurila je u rezu, zarđalu i debelu, kojom su stara drvena vrata bila završena. Presla je prstima preko nje, ali nije htela da je pomeri. Htela je da ponovo bude u svom krevetu, na sigurnom. Nije htela onu sliku oca, onu divlju sliku.

Ipak je prstima povukla rezu, pa kad nije uspela da otvori vrata, poslužila se obema šakama. Stisla je zube kad su se vrata otvorila uz škripu.

Unutra je njen bicikl, govorila je sebi, iako ju je istovremeno nešto strašno pritiskalo u grudima. Njen blistavi crveni bicikl, njen rođendanski poklon. On je čeka iza tih vrata.

Polako je podigla vrata i pogledala dole u mrak.

Progutala je pljuvačku, izvadila baterijsku lampicu iz džepa, pa pod uskim snopom njene svetlosti sišla niz merdevine.

Obuzeo ju je iznenadan strah da će se očevo lice pojaviti na otvoru. Sa onim groznim divljim izrazom. I da će se vrata zalupiti i zatvoriti je u rupu. Malo je falilo da se uzvere natrag, ali začula je cviljenje.

Skamenila se na merdevinama.

Dole je nekakva životinja. Zašto bi otac dole držao životinju... Psetance? Je li to njeno rođendansko iznenađenje? Psetance koje je oduvek želela, ali joj nisu dopustili da ga ima. Čak ni Mejson nije uspeo da im izmoli psetance.

Oči su joj zasuzile kad se spustila na zemljani pod. Moraće da moli za oproštaj zbog groznih misli koje je imala o ocu, jer misli su grešne jednako kao dela.

Zamahnila je okolo svetiljkom, srca ispunjenog divljenjem i radošću – nečim što odavno nije osetila. Međutim, umesto kućeta koje je zamislila kako cvili u gajbici, ugledala je ženu.

Oči su joj bile razrogačene i blistale su kao staklo dok su iz njih tekle suze. Iz njenih usta, pokrivenih lepljivom trakom, dopirali su strašni zvuci. Po licu i vratu imala je sveže modrice i ogrebotine.

Nije nosila nikakvu odeću, ama baš ništa, ali nije pokušala da se pokrije.

Nije mogla, nije mogla da se pokrije. Šake su joj bile vezane užetom, krvavim od bolnih rana oko zglobova, a kanap je bio privezan za metalni stub iza starog dušeka na kom je ležala. Noge su joj takođe bile vezane, oko članaka, i veoma raširene.

Oni jezivi zvuci i dalje su izlazili, probijali su uši, odzvanjali u utrobi.

Kao u snu, Naomi je krenula napred. U ušima joj je bubnjalo kao da je predugo bila pod vodom, nije mogla da se vrati na površinu. Usta su joj se toliko osušila da su joj reči grebale grlo.

„Ne viči. Ne smeš vikati, važi? Može čuti i vratiti se. Važi?“

Žena je klimnula glavom, a njene podbule oči su preklinjale.

Naomi je zavukla prste pod rub lepljive trake. „Moraš biti tiha“, prošaptala je dok su joj prsti drhtali. „Molim te, budi tiha“, rekla je, pa povukla traku i skinula je.

Zvuk je bio grozan i na ženinom licu je ostao bolan crven trag, ali nije jauknula.

„Molim te.“ Glas joj je zvučao kao zardala šarka. „Molim te, pomози mi. Molim te, nemoj me ostaviti ovde.“

„Moraš da pobegneš. Moraš da utekneš odavde.“ Naomi se osvrnula ka vratima podruma. Šta ako se vrati? Gospode bože, šta ako se onaj divlji čovek koji je ličio na njenog oca vrati?

Pokušala je da odveže uže, ali čvorovi su bili prejakо stegnuti. U tom uzaludnom nastojanju malo je povredila prste, pa se okrenula i poslužila se baterijskom lampom.

Ugledala je bocu alkoholnog pića, u njihovoj kući zabranjenog očevim zakonom, i još kanapa, čekao je namotan oko kalema. Jedno staro ćebe, fe-njer. Časopise s golim ženama na naslovnicama, foto-aparat i – jao ne, ne, ne, fotografije žena izlepljene po zidovima. Žena nalik ovoj, golih, vezanih, krvavih i uplašanih.

I žena koje su zurile mrtvim očima.

Staru stolicu, limenke i tegle hrane na polici zakucanoj ekserima za zid. Hrpu dronjaka – ne, odeće, iscepane odeće – a mrlje po njoj bile su od krvi.

Osetila je miris krvi.

Bilo je tu i noževa. Veoma mnogo noževa.

Naomi je zatvorila um, jednostavno je zatvorila um za sve drugo, pa zgra-bila jedan nož i počela da prerezuje čvor.

„Moraš biti tiha. Budi tiha.“

Malo ju je posekla, ali žena nije ni zucnula.

„Požuri, molim te požuri. Molim te, molim te.“ Suzdržala se da ne zajeca kad joj je devoјčica oslobodila ruke i te su ruke zadrhtale kad je pošla da ih spusti. „Boli. Gospode bože, joj kako boli.“

„Nemoj da razmišljaš o tome, jednostavno nemoj da razmišljaš o tome. Boli samo još više kad razmišljaš.“ Boli, da, boli kad razmišljaš. Zato neće da misli na krv, na one fotografije, na gomilu pocepane odvratne odeće.

Naomi je zatim prešla na uže kojim su bile vezane ženine noge. „Kako se zoveš?“

„Zo... Zovem se Ešli. Ešli. Ko je on? Gde je on?“

Ne mogu to da kažem. Neću to da kažem. Neću da razmišljam o tome. „Sad je kod kuće. Počela je oluja. Čuješ li je?“

I ja sam kod kuće, govorila je Naomi sebi dok je sekla drugi kanap. Kod kuće u krevetu, a sve ovo je ružan san. Nema starog trapa koji zaudara na mošus i mokraču, i na nešto još gore, nema žene, nema divljeg muškarca. Probudiće se u svom krevetu, a nevreće će osvežiti sve.

Sve će biti čisto i sveže kad se probudi.

„Moraš da ustaneš, da izađeš. Moraš da bežiš.“

Trči, trči, trči, trči u mrak, beži! Tako se ništa od ovoga nikad neće dogoditi.

Dok joj je znoj lio niz izubijano lice, Ešli je pokušala da ustane, ali noge je nisu držale. Pala je na zemljani pod, dok joj je u grudima šištalо. „Ne mogu još da hodam. Noge su mi... Izvini, izvini. Moraš mi pomoći. Molim te, po-mozi mi da se izbacim odavde.“

„Utrnule su ti noge, to je sve.“ Naomi je dohvatila ćebe, pa zaogrнула njime Ešli oko ramena. „Moraš pokušati da ustaneš.“

Zajedničkim naporima postavile su Ešli na noge. „Naslони se na mene. Pogu-raću te uz merdevine, ali moraš sama pokušati da se penješ. Moraš da pokušaš.“

„Ne mogu. Ne mogu.“

Žestoka kiša uletala je u podrum na tom sporom klizavom usponu i Ešli se na tom kratkom putu dvaput umalo nije okliznula. Devojčicini mišići grčili su se od naprezanja od držanja tog tereta, od guranja. Ali Ešli je ipak uspela da se izvuče, plačno i stenjući od napora, pa je legla na tlo i dahtala.

„Moraš da trčiš.“

„Ne znam gde sam. Žao mi je. Ne znam koliko sam vremena provela ovde. Dan-dva. Nisam ništa jela, nisam popila ni kap vode otkako me je... Povređena sam.“

Suze su potekle, ali nije zajecala, samo je zurila u Naomi kroz njihovu bujicu. „On me je... Silovao me je i davio, sekao me je i udarao. Moj gležanj. Nešto s njim nije u redu. Ne mogu trčati s takvim gležnjem. Možeš li me odvesti odavde? U policiju?“

Kiša je lila, a munja je osvetlila nebo kao da je svanulo jutro.

Međutim, Naomi se nije probudila.

„Sačekaj me ovde.“

„Nemoj da se vraćaš tamo!“

„Sačekaj samo tren.“

Sišla je u to grozno mesto, pa uzela nož. Deo krvi na njemu nije bio svež, nije bio od posekotina. Ne, deo krvi bio je star i skoreo, od nečeg višeg od posekotina.

Uprkos gađenju, prekopala je hrpu odeće i našla poderanu majicu, iscepan šorts.

Ponela je sve to, pa se uzverala napolje. Kad je ugledala odeću, Ešli je klimnula glavom.

„Dobro je. Pametna si.“

„Nisam videla nikakvu obuću, ali biće ti lakše u majici i šortsu. Pocepani su, ali...“

„Nema veze.“ Ešli se snažno ugrizla dok joj je Naomi pomagala da obuče šorts i pažljivo joj dizala ruke da joj navuče majicu.

Naomi je zastala kad je videla da su se od tog pokreta otvorile uske posekotine na Ešlinom trupu, videla je kako je iz njih potekla sveža crvena krv.

„Moraš da se nasloniš na mene.“ Pošto je Ešli drhtala, Naomi ju je ponovo ogrnula ćebetom.

Samo radi, govorila je sebi. Ne razmišljaj, samo radi.

„Moraš da hodaš, iako te boli. Potražićemo dobar čvrst štap, ali moramo da krenemo. Ne znam koliko je sati, ali tražiće me ujutro. Moramo da stignemo do drumu. Posle toga imamo nešto više od kilometar i po do grada. Moraš da hodaš.“

„Puzaću, ako budem morala.“

Spustila se na kolena, pa se pridigla uz devojččinu pomoć. Puzanje je bilo sporo i mučno, Naomi je to znala na osnovu Ešlinog teškog disanja. Našla je jednu palu granu, i to je malo pomoglo, ali samo malo, budući da je puteljak bio blatnjav od kiše.

Prešle su potok, sad su već brzo trčale i nastavile su da se kreću.

„Izvini. Izvini, ne znam kako se zoveš.“

„Naomi.“

„Lepo ime. Naomi, moram da zastanem na časak.“

„Važi, ali samo na časak.“

Ešli se naslonila na drvo, disala je teško, naslonjena na slomljenu granu, dok su joj niz lice lili znoj i kiša. „Je li to pas? Čujem pseći lavež?“

„Verovatno je Kralj. Imanje Hardijevih je malo dalje ovim putem.“

„Možemo li tamo? Možemo pozvati policiju, dobiti pomoć.“

„Preblizu je.“ Gospodin Hardi je bio đakon u crkvi s njenim ocem. Pozvao bi njenog oca pre nego što bi pozvao policiju.

„Preblizu? Imam utisak kao da smo prevalile kilometre.“

„Nismo čak nijedan.“

„Dobro.“ Ešli je na časak zaklopila oči, ugrizla se za usnu. „Dobro. Poznaješ li onog čoveka? Onog koji me je oteo, koji me je povredio?“

„Da.“

„Znaš kako se zove, gde mogu da ga nađu?“

„Da. Sad moramo da nastavimo. Moramo da nastavimo.“

„Reci mi kako se zove.“ Ešli se bolno odvojila od drveta i započela svoj šepavi hod. „Biće mi lakše da hodam ako saznam.“

„Zove se Tomas Bouz. Tomas Dejvid Bouz.“

„Tomas Dejvid Bouz. Koliko imaš godina?“

„Jedanaest. U ponedeljak punim dvanaest.“

„Srećan rođendan. Veoma si bistra, i jaka, i hrabra. Spasla si mi život, Naomi. Spasla si život pre svog dvanaestog rođendana. Nemoj nikad to da zaboraviš.“

„Neću. Neću zaboraviti. Oluja prolazi.“

Držala se šume. Put kroz šumu je bio duži nego što bi bio da su izašle na drum. Međutim, upoznala je strah i držala se šume sve do ruba gradića Pajm Medouz.

Tamo je išla u školu, i u crkvu, i njena majka je tamo kupovala u prodavnici. Još nikad nije bila u šerifovoj stanici, ali znala je gde se nalazi.

Kad je zora ozarila istočno nebo i prvi zraci svetlosti zaiskrili po lokvama, prošla je pokraj crkve, pa preko uzanog mosta koji je premošćavao uski potok.

Njene mokre japanke su šljapkale po ulici, a Ešli je hramala, i pritom lupkala granom, bolno drhteći pri svakom koraku.

„Koji je ovo grad?“

„Pajn Medouz.“

„Gde je to? Bila sam u Morgantaunu. Studiram na Univerzitetu Zapadne Virdžinije.“

„To je dvadesetak kilometara oдавde.“

„Trenirala sam. Trčala. Trkačica sam na duge staze, verovala ili ne. Trenirala sam kao što treniram svakog jutra. Stajao je parkiran pored puta s podignutom haubom, kao da mu se auto pokvario. Morala sam malo da usporim, pa me je zgrabio. Udario me je nečim. Zatim sam se probudila na onom mestu. Moraću opet da zastanem.“

Ne, ne, nema stajanja. Nema razmišljanja. Samo delanje.

„Skoro smo stigle. Vidiš, pravo niz ulicu, ona bela kuća – vidiš li natpis ispred?“

„Stanica šerifa Pajn Medouza. O, hvala ti, bože. Hvala ti, bože.“ Ešli je utom zaplakala, obe su drhtale od njenih žestokih jecaja, kad ju je Naomi zagrlila oko struka, pustila je da se još više nasloni na nju, vukući je ostatak puta.

„Sad smo na sigurnom. Na sigurnom smo.“

Kad je Ešli klonula na uzak trem, Naomi ju je malo bolje umotala u ćebe, pa snažno zakucala na vrata.

„Hoće li neko biti unutra? Ne verujem. Rano je.“

„Ne znam.“ Naomi je ipak ponovo zakucala.

Kad su se vrata otvorila, Naomi je prepoznala mlado lice, razbarušenu kosu.

„Šta ovo treba da znači?“ zaustio je, a zatim se pogled njegovih snenih očiju premestio sa nje i spustio na Ešli. „Jao, gospode bože!“

Brzo je otvorio vrata, pa iskočio i čučnuo kraj nje. „Uneću te unutra.“

„Pomozite. Pomozite nam.“

„Sve je u redu. Bićeš dobro.“

U Naominim očima izgledao je žgoljavo, ali podigao je Ešli kao perce, pa malo pocrveneo kad je ćebe skliznulo i ispod pocepane košulje se ukazala njena leva dojka.

„Mila“, obratio se devoјčici, „pridrži mi vrata. Imale ste saobraćajnu nesreću?“

„Ne“, rekla je Naomi. Držala je vrata, imala je sekundu da odluči da li da pobegne, da jednostavno utekne, ili da uđe.

Ušla je.

„Sad ću te spustiti. Važi?“ Proučio je pogledom modrice na Ešlinom vratu i u očima mu se videlo da shvata. „Mila, vidiš onu česmu tamo. Da li bi bila ljubazna da... Kako se ti zoveš?“

„Ešli. Ešli Maklejn.“

„Donesi malo vode za Ešli. Hoćeš li?“

Okrenuo se dok je govorio, pa spazio nož koji je Naomi držala uz bedro. Istim smirenim tonom je izgovorio: „A da ti to daš meni, može? Hajde. Tako.“

Uzeo je nož iz devojčicine mlitave ruke i spustio ga na policu koju ova nije mogla da dohvati.

„Moram da obavim nekoliko telefonskih poziva, pozvaću lekara koji će doći da te pregleda. A moraćemo i da napravimo neke fotografije. Razumeš li?“

„Da.“

„A pozvaću i šerifa da odmah dođe i biće pitanja. Jesi li spremna na to? Onda dobro. Popij malo vode. Tako je, dobra devojčice“, obratio se Naomi i nežno je pomilovao po mokroj kosi kad je prinela papirnu čašu devojci.

Dohvatio je telefon sa radnog stola i ukucao brojeve.

„Šerife, Vejn ovde. Da, znam koliko je sati. Imamo ovde jednu povređenu ženu. Ne, gospodine, nije u pitanju saobraćajna nesreća. Neko ju je napastvovao i biće potreban detaljan pregled.“ Okrenuo je glavu, stišao glas, ali Naomi je ipak čula reči *pribor za pregled silovane osobe*.

„Dovela ju je devojčica. Mislim da je ćerka Toma i Suzan Bouz.“

Ešli je spustila čašu, zagledana u devojčicine oči. „Bouz.“

„Da. Ja sam Naomi Bouz. Treba da piješ.“

„I ti isto, dušo.“ Ešli je sklonila čašu u stranu i privukla Naomi sebi. „I ti isto.“

Kad je klonula, kad se naposletku sve u njoj slomilo, Naomi je spustila glavu na Ešlino rame i zaplakala.

Ešli je srela Vejnov pogled iznad devojčicine glave. „Njen otac mi je ovo uradio. Tomas Dejvid Bouz mi je ovo uradio. A Naomi me je spasla.“

Vejn je uzdahnuo. „Šerife, najbolje bi bilo da dođete ovamo što pre.“

2

Kad je šerif došao, Vejn je odveo Naomi u drugu prostoriju, doneo joj čokoladicu i *koka-kolu*. Dosad joj niko nije tako ugađao, ali nije se bunila. Doneo je pribor za prvu pomoć, pa počeo da joj leči posekotine i ogrebotine koje nije ni shvatila da je zaradila na onom dugom pešačenju kroz šumu.

Mirisao je na žvakaće gume s voćnim ukusom – videla je kako mu njihovo žuto pakovanje viri iz džepa na prsima.

I tako će uvek, od tog jutra, povezivati žvakaću gumu s jednostavnom dobrotom.

„Mila, imaš li omiljenog nastavnika?“

„Hm. Ne znam. Možda gospođicu Blančard.“

„Ako hoćeš, mogu da je pozovem, da je zamolim da dođe, da bude s tobom.“

„Ne. Ne, nema potrebe. Saznaće. Svi će saznati.“ Od te pomisli zbolelo ju je u grudima, pa je skrenula pogled. „A ja ne želim da budem tu kad saznaju.“

„U redu. Doći će nam jedna fina medicinska sestra da bude uz Ešli, da ide s njom kad krene u bolnicu. Hoćeš li ti nekog takvog? Možda nekog ko te ne zna?“

„Neću nikog. Šta će se dogoditi?“

„Šerif trenutno malo razgovara sa Ešli, a zatim će je odvesti u Morgantaun u bolnicu, gde će se pobrinuti za nju.“

„Povredila je gležanj.“

„Srediće oni to, ništa se ti ne brini. Hoćeš li drugačiju čokoladicu?“

Naomi pogleda naniže u *snikers*, koji nije ni otvorila. „Neću, hvala. Samo još nikad nisam jela slatkiše na prazan stomak ujutro.“

„A za Uskrs?“

Sa osmehom na usnama stavio joj je flaster na malu duboku ogrebotinu.

„To je svetac. Služi za molitvu, ne za čokoladne zeke.“

Još dok je ponavljala te očeve reči, videla je sažaljenje u očima šerifovog zamenika. Samo ju je potapšao po nogama. „Dobro. Donećemo ti topao doručak čim stignemo. Možeš li da ostaneš ovde sama samo na minut?“

„Jesam li u pritvoru?“

U pogledu mu više nije bilo sažaljenja, ponovo ga je zamenila ona jednostavna dobrota kad ju je pomilovao po obrazu, nežno i blago kao majka.

„Zbog čega, mila?“

„Ne znam. Uhapsićete mog tatu?“

„Nemoj sad da brineš o tome.“

„Videla sam ga. Videla sam ga kad je izašao iz onog podruma u šumi i izgledao je grešno. Uplašila sam se.“

„Ne moraš više da se plašiš.“

„A moja mama, a moj brat?“

„Oni će biti dobro.“ Pogledao je ka vratima kad su se otvorila. Znala je gospođu Leti – išla je u njihovu crkvu. Međutim, bila je zaboravila da gospođa Leti radi u šerifovoj kancelariji.

Leti Harbo ušla je sa crvenim cegerom i tužnim osmehom na bucmastom licu.

„Hej, zdravo, Naomi. Imam ovde suvu odeću za tebe. Od moje ćerke, a ona nije tako visoka kao ti, a ni tako vitka, ali odeća je čista i suva.“

„Hvala vam, gospođa Leti.“

„Nema na čemu, mila moja. Vejne, potreban si šerifu. Naomi i ja ćemo se snaći i same. Možeš se odmah presvući u toaletu, važi?“

„Da, gospođa.“

Odeća je bila prevelika, ali bio je tu kaiš, tako da je mogla da stegne farmerke.

Kad je izašla iz toaleta, zatekla je Leti gde sedi za stočićem i pije kafu iz velike plave šolje. „Imam ovde četku. Mogu li da te počešljam? Kosa ti je veoma umršena.“

„Možete. Hvala.“

Naomi je sela, iako nije bila sigurna da želi da je iko dodiruje. Ipak se opustila nakon prvih nekoliko dodira četke.

„Imaš prelepu kosu.“

„Obična je i dosadna.“

„Ma nije uopšte. Kao jelenje krzno je, ima pomešane sve nijanse plave i prošarana je pramenovima posvetlelim od sunca. Uz to je meka i gusta. Postaviću ti nekoliko pitanja, dušice, možda će biti malo teža. Ali važna su.“

„Gde je Ešli?“

„Sad je vode u bolnicu. Pitala je za tebe, pitala je možemo li da te dovedemo da te vidi. Da li bi to htela?“

„Da, gospođo. Molim vas, hoću.“

„Dobro. A sad moram da te pitam je li te otac ikad povredio. Znam da je to teško pitanje.“

„Nikad nije taknuo ni mene ni Mejsona. Mama nas izbatina ako je potrebno, ali to i nisu neke batine. Nema srca da nas dobro izmlati, pa se pretvaramo, sve troje. Jer tata kaže da je batina iz raja izašla.“

„Meni se ta izreka nikad nije dopadala. Još teže pitanje: je li te ikad taknuo na grešan način?“

Naomi je zurila pravo pred sebe dok joj je Leti četkala kosu. „Mislite kao što je uradio Ešli. Silovao ju je. Znam šta je silovanje, gospođo. Silovali su one Sabinjanke u Bibliji. Nikad mi to nije uradio. Nikad me nije grešno dodirnuo.“

„Onda dobro. Je li ikad povredio tvoju mamu?“

„Mislim da nije. Ponekad...“

„Ne brini, sve je u redu.“ Leti je uvežbanim pokretima svezala Naominu kosu gumicom u rep. „Treba samo da mi kažeš istinu. Slobodno.“

„Ponekad je izgledao kao da možda želi da je povredi, ali nije je povredio. Kad bi se stvarno razbesneo, jednostavno bi otišao od kuće na dan-dva. Da ohladi glavu, rekla bi mama. Muškarcu je potrebno da malo ohladi glavu sam sa sobom. Ona nije znala, gospođo Leti. Mama nije znala da on povređuje ljude, inače bi se plašila. Više bi se plašila.“

„Koje ljude?“

Kad je Leti iznova sela za stočić, Naomi se zagledala pravo pred sebe. „Ešli misli da je provela dole dan ili dva. Dole je bilo još kanapa... i slika. Na zidu su bile slike drugih žena, svezanih kao što je ona bila svezana. I u gorem stanju